Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 1 juni 2016*

”Begäran om förhandsavgörande — Polissamarbete och straffrättsligt samarbete — Rambeslut 2002/584/RIF — Europeisk attesteringsorder — Artikel 8.1 c — Skyldighet att i den europeiska arresteringsordern lämna uppgift om förekomsten av en ’arresteringsorder’ — Avsaknad av en i förhållande till den europeiska arresteringsordern fristående och tidigare utfärdad nationell arresteringsorder — Konsekvens”

I mål C-241/15

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Curtea de Apel Cluj (Appelationsdomstolen i Cluj, Rumänien) genom beslut av den 22 maj 2015, som inkom till domstolen den 25 maj 2015, i ett förfarande om verkställighet av en europeisk arresteringsorder som utfärdats mot

Niculaie Aurel Bob-Dogi

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden M. Ilešič samt domarna C. Toader, A. Rosas, A. Prechal (referent) och E. Jarašiūnas,

generaladvokat: Y. Bot,

justitiesekreterare: handläggaren L. Carrasco Marco,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 20 januari 2016,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Rumäniens regering, genom R. Radu, A. Buzoianu och R. Mangu, samtliga i egenskap av ombud,

— Ungerns regering, genom M.Z. Fehér, G. Koós och M. Tátrai, samtliga i egenskap av ombud,

— Österrikes regering, genom G. Eberhard, i egenskap av ombud,

— Europeiska kommissionen, genom W. Bogensberger och I. Rogalski, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 2 mars 2016 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

* Rättegångsspråk: rumänska.

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 8.1 c i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 2002, s. 1), i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 (EUT L 81, 2009, s. 24) (nedan kallat rambeslutet).

2 Begäran har framställts i samband med verkställighet i Rumänien av en europeisk arresteringsorder som utfärdats den 23 mars 2015 av Mátészalkai járásbíróság (distriktsdomstol i Mátészalka, Ungern) mot Niculaie Aurel Bob-Dogi.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 Skälen 5–8 och 10 i rambeslutet har följande lydelse:

”(5) Målet för unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa har medfört att behovet av utlämning mellan medlemsstaterna har försvunnit, och att det skall ersättas av ett system för överlämnande mellan rättsliga myndigheter. De nuvarande förfarandena för utlämning är komplicerade och riskerar att ge upphov till förseningar, vilket kan avhjälpas genom införande av ett nytt förenklat system för överlämnande av dömda eller misstänkta personer för verkställighet av domar eller lagföring. De traditionella samarbetsförbindelser mellan medlemsstaterna som hittills varit rådande bör ersättas av ett system med fri rörlighet för straffrättsliga avgöranden, såväl preliminära som slutliga, i ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

(6) Den europeiska arresteringsorder som införs genom detta rambeslut utgör den första konkreta åtgärden på det straffrättsliga området rörande principen om ömsesidigt erkännande, vilken Europeiska rådet har kallat en ’hörnsten’ i det rättsliga samarbetet.

(7) Eftersom målet att ersätta den multilaterala utlämningsordning som bygger på Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och det därför på grund av dess omfattning och verkningar bättre kan uppnås på unionsnivå, kan rådet vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 2 [EU] och i artikel 5 [EG]. I enlighet med proportionalitetsprincipen i den sistnämnda artikeln går detta rambeslut inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

(8) Beslut om verkställighet av en europeisk arresteringsorder måste kontrolleras i tillräcklig omfattning, vilket innebär att en rättslig myndighet i den medlemsstat där den eftersökta personen har gripits måste fatta beslutet om huruvida han eller hon skall överlämnas.

…

(10) Systemet med en europeisk arresteringsorder vilar på en hög grad av förtroende mellan medlemsstaterna …”

4 I artikel 1 i rambeslutet, som har rubriken ”Skyldighet att verkställa en europeisk arresteringsorder”, föreskrivs följande:

”1. Den europeiska arresteringsordern är ett rättsligt avgörande, utfärdat av en medlemsstat med syftet att en annan medlemsstat skall gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

2. Medlemsstaterna skall verkställa varje europeisk arresteringsorder i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande samt bestämmelserna i detta rambeslut.

3. Detta rambeslut påverkar inte skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 [EU].”

5 I artiklarna 3, 4 och 4a i rambeslutet anges skälen till att verkställighet av den europeiska arresteringsordern ska eller får vägras.

6 I artikel 8 i rambeslutet, som har rubriken ”Beslut om överlämnande”, föreskrivs följande i punkt 1:

”En europeisk arresteringsorder skall innehålla följande uppgifter uppställda i enlighet med formuläret i bilagan:

…

c) Uppgift om förekomsten av en verkställbar dom, en arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan och som omfattas av artiklarna 1 och 2.

…”

7 I artikel 15 i rambeslutet, som har rubriken ”Beslut om överlämnande”, föreskrivs följande i punkt 2:

”Om den verkställande rättsliga myndigheten anser att de uppgifter som den utfärdande medlemsstaten har meddelat inte är tillräckliga för att myndigheten skall kunna besluta om överlämnandet, skall den begära att utan dröjsmål få nödvändiga kompletterande uppgifter, i synnerhet sådana som rör artiklarna 3–5 och 8, och får dessutom fastställa en tidsfrist inom vilken de skall inkomma, med beaktande av nödvändigheten att iaktta den tidsfrist som anges i artikel 17.”

Rumänsk rätt

8 Legea numărul 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală (lag nr 302/2004 om internationellt straffrättsligt samarbete) av den 28 juni 2004, i den lydelse som gällde vid tidpunkten för omständigheterna i det nationella målet (*Monitorul Oficial al României*, del I, nr 377 av den 31 maj 2011), syftar till att genomföra, bland annat, rambeslutet.

Ungersk rätt

9 I artikel 25 i az Európai Unió tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. törvény (2012 års lag nr CLXXX om straffrättsligt samarbete mellan Europeiska unionens medlemsstater) (*Magyar Közlöny* 2012/160) föreskrivs följande:

”1. Om ett brottsmålsförfarande ska inledas mot den misstänkte, ska domstolen omedelbart utfärda en europeisk arresteringsorder med syftet att personen i fråga ska kunna gripas i varje medlemsstat i Europeiska unionen och överlämnas om detta är motiverat av hänsyn till brottets svårighetsgrad …

…

7. Tillämpningsområdet för den europeiska arresteringsordern omfattar även Ungern.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

10 Den 23 mars 2015 utfärdade Mátészalkai Járásbíróság (Distriktsdomstolen i Mátészalka, Ungern) en europeisk arresteringsorder mot Niculaie Aurel Bob-Dogi, som är rumänsk medborgare, i ett brottmålsförfarande som inletts mot honom för gärningar begångna i Ungern den 27 november 2013 och som kan kvalificeras som ”vållande till allvarlig kroppsskada”.

11 Gärningarna avsåg en trafikolycka som inträffat på allmän väg och som Niculaie Aurel Bob-Dogi hade orsakat på grund av fortkörning av den lastbil han framförde och som vållat den ungerska medborgaren J. Katona, som vid olyckstillfället framförde en moped, flera frakturer och skador.

12 Den 30 mars 2015 infördes, i samband med den i det nationella målet aktuella europeiska arresteringsordern, ett signalement i Schengens informationssystem.

13 Den 2 april 2015 greps Niculaie Aurel Bob-Dogi i Rumänien och fördes, efter att ha tagits i förvar, till Curtea de Apel Cluj (Appellationsdomstolen i Cluj, Rumänien) för att denna domstol skulle fatta beslut om häktning och överlämnande av honom till de ungerska rättsliga myndigheterna.

14 Genom beslut samma dag avslog nämnda domstol den allmänna åklagarens häktningsframställning mot Niculaie Aurel Bob-Dogi och beslutade att han omedelbart skulle friges, men att övervakningsåtgärder skulle sättas in mot honom för en tid av initialt 30 dagar, som därefter förlängdes.

15 Den hänskjutande domstolen har påpekat att punkt b i den europeiska arresteringsorder som avses i det nationella målet, under rubriken ”Beslut som ligger till grund för arresteringsordern” innehåller uppgiften ”åklagarmyndigheten vid Nyíregyházi járásbíróság [(Distriktdomstolen i Nyíregyházi, Ungern)] K.11884/2013/4”, och att det i punkt b.1 i denna arresteringsorder – där det anges att uppgift om arresteringsorder eller rättsligt beslut med samma rättsverkan ska lämnas – hänvisas till ”europeisk arresteringsorder nr 1.B256/2014/19-II, utfärdad av Mátészalkai járásbíróság [(Distriktsdomstolen i Mátészalkai)], som även gäller i Ungern och därför även utgör en nationell arresteringsorder”.

16 Den hänskjutande domstolen har vidare uppgett att det med avseende på en situation som den i det nationella målet, i vilken en europeisk arresteringsorder grundar sig på just den arresteringsordern och inte på en tidigare utfärdad nationell arresteringsorder, råder oenighet bland rumänska domstolar om hur en sådan europeisk arresteringsorder ska behandlas.

17 En majoritet är av den uppfattningen att det i en sådan situation måste göras åtskillnad mellan de formella och de materiella kraven och att begäran om verkställighet av den europeiska arresteringsordern ska avslås på den grunden att den inte avhjälper bristen på förekomsten av en nationell arresteringsorder eller ett verkställbart rättsligt avgörande.

18 Andra domstolar har emellertid beträffande nämnda situation intagit ståndpunkten att begäran om verkställighet av den europeiska arresteringsordern ska bifallas på den grunden att de rättsliga kraven är uppfyllda, eftersom de utfärdande rättsliga myndigheterna uttryckligen har uppgett att den europeiska arresteringsordern även utgör en nationell arresteringsorder i den mening som avses i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning.

19 Den hänskjutande domstolen anser i det avseendet att i ett förfarande för verkställighet av en europeisk arresteringsorder, utgör det beslut som den verkställande rättsliga myndigheten ska erkänna ett nationellt rättsligt avgörande som har utfärdats av den behöriga myndigheten enligt bestämmelserna i den straffprocesslagstiftning som gäller i den medlemsstat som har utfärdat den europeiska arresteringsordern.

20 Den hänskjutande domstolen anser att det finns avgörande skillnader mellan en europeisk arresteringsorder och en nationell arresteringsorder. Den europeiska arresteringsordern utfärdas nämligen i syfte att gripa och överlämna en person som åtalats eller dömts och som befinner sig i den verkställande medlemsstaten, medan en nationell arresteringsorder utfärdas i syfte att gripa en person som befinner sig i den utfärdande medlemsstaten.

21 Enligt nämnda domstol utfärdas dessutom en europeisk arresteringsorder på grundval av en arresteringsorder eller ett beslut om verkställighet av straff, medan en nationell arresteringsorder utfärdas på grundval av villkor och situationer som uttryckligen regleras i den utfärdande medlemsstatens straffprocesslagstiftning.

22 Enligt den hänskjutande domstolen får en person inte gripas och häktas om det inte finns en nationell arresteringsorder, och det kan inte kan vara tillåtet att ”omvandla” den europeiska arresteringsordern till en nationell arresteringsorder efter det att den eftersökta personen har överlämnats. En sådan tolkning skulle dessutom strida mot de grundläggande rättigheter som garanteras genom unionsrätten.

23 Den hänskjutande domstolen har av detta dragit slutsatsen att den europeiska arresteringsordern måste grunda sig på en nationell arresteringsorder utfärdad i enlighet med bestämmelserna i den utfärdande medlemsstatens straffprocesslagstiftning, det vill säga en arresteringsorder som är fristående i förhållande till den europeiska arresteringsordern.

24 Slutligen anser den hänskjutande domstolen att det, förutom skälen till att verkställighet får eller ska vägras enligt rambeslutet, enligt rättspraxis finns andra implicita skäl till att vägra verkställighet. Så förhåller det sig till exempel när de materiella och formella krav som ställs på den europeiska arresteringsordern inte är uppfyllda, bland annat om, såsom i det nationella målet, den utfärdande medlemsstaten inte har utfärdat någon nationell arresteringsorder.

25 Mot denna bakgrund beslutade Curtea de Apel Cluj (Appelationsdomstolen i Cluj) att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

”1) Ska begreppet ’förekomsten av en arresteringsorder’ i artikel 8.1 c i rambeslutet förstås som en nationell arresteringsorder som har utfärdats i enlighet med den utfärdade medlemsstatens straffprocesslagstiftning och som således är fristående i förhållande till den europeiska arresteringsordern?

2) Om den första frågan ska besvaras jakande, utgör då avsaknaden av en nationell arresteringsorder ett implicit skäl till att inte verkställa den europeiska arresteringsordern?”

Förfarandet vid domstolen

26 Den hänskjutande domstolen begärde att EU-domstolen skulle tillämpa förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande enligt artikel 107 i domstolens rättegångsregler.

27 Den hänskjutande domstolen anförde till stöd för sin begäran bland annat att Niculaie Aurel Bob-Dogi vid den aktuella tidpunkten inte hölls i förvar, men var föremål för en övervakningsåtgärd som även den utgör en åtgärd som inskränker den personliga friheten.

28 Domstolen beslutade den 4 juni 2015 på förslag av referenten och efter att ha hört generaladvokaten att avslå denna begäran.

29 Den 30 juni 2015 beslutade domstolens ordförande med stöd av artikel 53.3 i rättegångsreglerna att målet skulle avgöras med förtur.

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

30 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 8.1 c i rambeslutet ska tolkas på så sätt att begreppet ”arresteringsorder” i denna bestämmelse ska förstås som en nationell arresteringsorder som är fristående i förhållande till den europeiska arresteringsordern.

31 Det ska inledningsvis erinras om att rambeslutet, såsom särskilt framgår av artikel 1.1 och 1.2 samt av skälen 5 och 7 däri, avser att ersätta den multilaterala utlämningsordning som bygger på Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957, med ett system för överlämnande mellan rättsliga myndigheter av dömda eller misstänkta personer för verkställighet av domar eller för lagföring, vilket grundar sig på principen om ömsesidigt erkännande(dom av den 5 april 2016, Aranyosi och Căldăraru, C-404/15 och C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punkt 75 och där angiven rättspraxis).

32 Rambeslutet syftar således, genom inrättandet av ett nytt, förenklat och mer effektivt system för överlämnande av personer som har dömts eller misstänks för brott, till att underlätta och påskynda det rättsliga samarbetet för att uppnå målet för unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, på grundval av den höga grad av förtroende som ska finnas mellan medlemsstaterna (dom av den 5 april 2016, Aranyosi och Căldăraru, C-404/15 och C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punkt 76 och där angiven rättspraxis).

33 Systemet med en europeisk arresteringsorder grundar sig på principen om ömsesidigt erkännande, som i sin tur grundar sig på det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaterna vad gäller de nationella rättsordningarnas förmåga att säkerställa ett likvärdigt och verksamt skydd för de grundläggande rättigheter som erkänns i unionsrätten och särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (dom av den 5 april 2016, Aranyosi och Căldăraru, C-404/15 och C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punkt 77 och där angiven rättspraxis).

34 Det kan i detta hänseende påpekas att medlemsstaterna och följaktligen deras domstolar, såsom framgår av artikel 51.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, är skyldiga att iaktta stadgan när de tillämpar unionsrätten, vilket är fallet när den utfärdande rättsliga myndigheten och den verkställande rättsliga myndigheten tillämpar nationella bestämmelser som antagits för att genomföra rambeslutet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 april 2016, Aranyosi och Căldăraru, C-404/15 och C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punkt 84).

35 I artikel 8.1 c i rambeslutet, vars tolkning är föremål för denna begäran om förhandsavgörande, föreskrivs att en europeisk arresteringsorder ska innehålla uppgifter, uppställda i enlighet med formuläret i bilagan, om förekomsten av en ”verkställbar dom, en arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan och som omfattas av artiklarna 1 och 2” i rambeslutet.

36 Dessa uppgifter ska anges i punkt b i formuläret i bilagan till rambeslutet, under rubriken ”Beslut på vilket arresteringsordern grundas”, och i vars punkt 1 det ska lämnas uppgift om ”[a]rresteringsorder eller verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan”.

37 Det framgår av handlingarna i målet att i en situation som den i det nationella målet, där det finns indikationer på att en eftersökt person redan befinner sig utanför Ungern när den europeiska arresteringsordern utfärdas, tillämpas ett så kallat ”förenklat” förfarande i denna medlemsstat.

38 Detta förfarande går ut på att tillåta att en europeisk arresteringsorder utfärdas direkt utan att en nationell arresteringsorder först utfärdas.

39 I det fallet lämnas i den europeiska arresteringsordern, i punkt b.1 i formuläret i bilagan till rambeslutet, uppgift om den berörda europeiska arresteringsordern, i förekommande fall, med ett omnämnande av att tillämpningsområdet för denna order även omfattar Ungern och att den europeiska arresteringsordern därmed även utgör en nationell arresteringsorder.

40 Det framgår dessutom av handlingarna i målet att denna praxis grundar sig på artikel 25.7 i 2012 års lag nr CLXXX om straffrättsligt samarbete mellan medlemsstaterna i Europeiska unionen, enligt vilken den europeiska arresteringsordern även gäller i Ungern.

41 Frågan uppkommer därmed om denna praxis, såsom den har tillämpats i det nationella målet, är förenlig med ordalydelsen i och andemeningen med rambeslutet, och i synnerhet med artikel 8.1 c i detta.

42 Det ska i det avseendet konstateras att även om uttrycket ”arresteringsorder” i artikel 8.1 c i rambeslutet inte uttryckligen definieras i detta beslut, definieras i artikel 1.1 i rambeslutet begreppet ”europeisk arresteringsorder” som ”ett rättsligt avgörande, utfärdat av en medlemsstat med syftet att en annan medlemsstat skall gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd”.

43 Det är i den betydelsen begreppet ”europeisk arresteringsorder” systematiskt används i rambeslutets rubriker, skäl och artiklar, utom i artikel 8.1 c, vilket tyder på att den bestämmelsen avser en annan arresteringsorder än den europeiska arresteringsorder som avses i samtliga andra artiklar i rambeslutet, vilken således endast kan vara en nationell arresteringsorder.

44 Denna tolkning bekräftas även av lydelsen i punkt b i det i bilagan till rambeslutet intagna formuläret – i synnerhet av uttrycket ”Beslut på vilket arresteringsordern grundas” – som artikel 8.1 första stycket i rambeslutet uttryckligen hänvisar till och som således ska beaktas vid tolkningen av artikel 8.1 c i detta beslut, eftersom nämnda uttryck bekräftar att den europeiska arresteringsordern ska grunda sig på ett rättsligt beslut, vilket innebär att det rör sig om ett beslut som är fristående i förhållande till den europeiska arresteringsordern.

45 Även om de ungerska rättsliga myndigheterna uppfattar det så kallade förenklade förfarandet som ett undantagsförfarande som ska tillämpas enbart när det finns indikationer på att den eftersökta personen, i samband med utfärdandet av den europeiska arresteringsordern, redan uppehåller sig utanför Ungern, tyder emellertid inte ordalydelsen i artikel 8.1 c i rambeslutet på att kraven som uppställs däri tillåter ett undantag i en sådan situation.

46 Dessa olika textmässiga aspekter bekräftar att begreppet ”arresteringsorder” i artikel 8.1 c i rambeslutet hänvisar enbart till den nationella arresteringsordern, vilken ska förstås som det rättsliga beslut som den europeiska arresteringsordern grundar sig på.

47 Det saknas skäl att godta en motsatt tolkning, det vill säga att nämnda begrepp ska förstås som ett generiskt begrepp som omfattar alla former av arresteringsordrar, inklusive den europeiska arresteringsordern, i det att den innebär att en europeisk arresteringsorder endast skulle behöva innehålla en ”självreferens”, så att den, i slutändan, skulle kunna vara grundad på sig själv. En sådan tolkning skulle nämligen också innebära att villkoret i artikel 8.1 c i rambeslutet inte hade någon egen innebörd och därmed inte någon ändamålsenlig verkan.

48 Av detta framgår även att uttrycket ”eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan” i artikel 8.1 c i rambeslutet inte kan förstås så, att det hänvisar till beslutet att utfärda en europeisk arresteringsorder.

49 Att artikel 8.1 c i rambeslutet ska tolkas på så sätt att en europeisk arresteringsorder med nödvändighet måste grunda sig på ett i förhållande till denna order fristående nationellt rättsligt beslut, i förekommande fall i form av en nationell arresteringsorder, följer dessutom av inte bara ordalydelsen i denna bestämmelse, utan även av dess sammanhang och de ändamål som eftersträvas med rambeslutet, vilka enligt domstolens praxis ska beaktas vid dess tolkning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 juli 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, punkt 35 och där angiven rättspraxis).

50 Vad gäller det sammanhang i vilket artikel 8.1 c i rambeslutet ingår, delar domstolen generaladvokatens bedömning i punkt 49 i förslaget till avgörande att denna bestämmelses tillkomsthistoria bekräftar att denna tolkning är korrekt. I bestämmelsens ursprungliga lydelse föreskrevs nämligen att en europeisk arresteringsorder skulle innehålla uppgifter om ”förekomsten av en slutlig dom eller något annat verkställbart rättsligt beslut”.

51 Den omständigheten att bestämmelsen, i dess slutgiltiga lydelse, inte längre innehåller några inslag av frivillig karaktär ger stöd för att den ska tolkas på så sätt att den europeiska arresteringsordern, under alla omständigheter, ska grunda sig på ett av de nationella beslut som avses i nämnda bestämmelse, i förekommande fall beslutet att utfärda en nationell arresteringsorder.

52 Vad slutligen gäller de mål som eftersträvas med rambeslutet konstaterar domstolen att utfärdandet av en europeisk arresteringsorder enligt det så kallade förenklade förfarandet och, följaktligen, utan att något nationellt rättsligt beslut först har antagits, såsom en nationell arresteringsorder, på vilket den europeiska arresteringsordern ska grundas, kan motverka principerna om ömsesidigt erkännande och om ömsesidigt förtroende som ligger till grund för systemet med en europeisk arresteringsorder.

53 Dessa principer vilar nämligen på den premissen att den europeiska arresteringsordern i fråga har utfärdats i enlighet med de minimikrav som uppställs för att den ska vara giltig, däribland dem som föreskrivs i artikel 8.1 c i rambeslutet.

54 När det rör sig om en europeisk arresteringsorder som har utfärdats i enlighet med det så kallade förenklade förfarandet, såsom det som avses i det nationella målet, vilket grundar sig på förekomsten av en arresteringsorder i den mening som avses i artikel 8.1 c i rambeslutet, utan att den europeiska arresteringsordern innehåller någon uppgift om förekomsten av en i förhållande till den europeiska arresteringsordern fristående nationell arresteringsorder, kan den verkställande rättsliga myndigheten inte kontrollera om den berörda europeiska arresteringsordern uppfyller kravet i artikel 8.1 c i rambeslutet.

55 Ett iakttagande av kravet i artikel 8.1 c i rambeslutet är särskilt viktigt med hänsyn till att det innebär att när den europeiska arresteringsordern har utfärdats med syftet att en annan medlemsstat ska gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring, denna person i det första skedet av förfarandet redan har kommit i åtnjutande av processrättsliga garantier och grundläggande rättigheter, vilka det ankommer på den rättsliga myndigheten i den utfärdande medlemsstaten att säkerställa skyddet av enligt gällande nationell rätt, bland annat i syfte att utfärda en nationell arresteringsorder.

56 Systemet med en europeisk arresteringsorder innehåller således, enligt kraven i artikel 8.1 c i rambeslutet, två nivåer av skydd för de processrättsliga garantier och grundläggande rättigheter som den eftersökta personen ska åtnjuta. Det rättsliga skyddet på den första nivån, det vill säga vid antagandet av ett nationellt rättsligt beslut, såsom en nationell arresteringsorder, kompletteras nämligen av skyddet på den andra nivån, det vill säga när den europeiska arresteringsordern utfärdas, vilket kan komma att ske kort tid efter det att nämnda nationella rättsliga beslut har utfärdats.

57 I en situation som den i det nationella målet, i vilken ett så kallat förenklat förfarande för utfärdande av en europeisk arresteringsorder har tillämpats, kan det emellertid aldrig bli tal om ett sådant skydd på två nivåer. Nämnda förfarande innebär ju att utfärdandet av en europeisk arresteringsorder inte föregås av något beslut från en nationell rättslig myndighet, såsom ett utfärdande av en nationell arresteringsorder, som den europeiska arresteringsordern grundar sig på.

58 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den första frågan besvaras enligt följande. Artikel 8.1 c i rambeslutet ska tolkas så, att begreppet ”arresteringsorder” i denna bestämmelse ska förstås som en nationell arresteringsorder som är fristående i förhållande till den europeiska arresteringsordern.

Den andra frågan

59 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida artikel 8.1 c i rambeslutet ska tolkas på så sätt att när en europeisk arresteringsorder som grundar sig på förekomsten av en ”arresteringsorder” i den mening som avses i denna bestämmelse inte innehåller uppgift om förekomsten av en nationell arresteringsorder, ska den verkställande rättsliga myndigheten avslå ansökan om verkställighet av den europeiska arresteringsordern.

60 Det ska i det avseendet erinras om att, inom det område som regleras av rambeslutet uttrycks principen om ömsesidigt erkännande – vilken, särskilt enligt skäl 6 i rambeslutet, utgör en ”hörnsten” i det straffrättsliga samarbetet – i artikel 1.2 i rambeslutet och den innebär att medlemsstaterna i princip är skyldiga att verkställa en eu-404/15 och C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punkt 79).

61 Härav följer att den verkställande rättsliga myndigheten därför kan vägra att verkställa en sådan order endast i de fall, som är uttömmande uppräknade, då verkställighet ska vägras enligt artikel 3 i rambeslutet och då verkställighet får vägras enligt artiklarna 4 och 4a i rambeslutet. Verkställigheten av en europeisk arresteringsorder får dessutom endast underställas ett av de villkor som är uttömmande uppräknade i artikel 5 i rambeslutet (dom av den 5 april 2016, Aranyosi och Căldăraru, C-404/15 och C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punkt 80).

62 Domstolen konstaterar att avsaknaden av uppgift i den europeiska arresteringsordern om förekomsten av en nationell arresteringsorder inte finns med bland de uttömmande uppräknade villkoren i de nyss nämnda artiklarna 3, 4 och 4a i rambeslutet och omfattas inte heller av tillämpningsområdet för artikel 5 i detta beslut.

63 Domstolen delar även generaladvokatens bedömning i punkt 107 i förslaget till avgörande att även om dessa bestämmelser i rambeslutet inte ger utrymme för några andra skäl för att vägra verkställighet än dem som räknas upp däri, är det ändå så att dessa bestämmelser bygger på premissen att den aktuella europeiska arresteringsordern uppfyller formkraven för nämnda order enligt vad som föreskrivs i artikel 8.1 i rambeslutet.

64 Eftersom artikel 8.1 c i rambeslutet innehåller ett formkrav som måste vara uppfyllt för att den europeiska arresteringsordern ska vara giltig, ska en underlåtenhet att uppfylla detta krav i princip medföra att den verkställande rättsliga myndigheten vägrar att verkställa nämnda arresteringsorder.

65 Innan myndigheten fattar ett sådant beslut, vilket på grund av beslutets art endast bör ske i undantagsfall vid tillämpningen av systemet med överlämnande som inrättats genom rambeslutet och som grundar sig på principerna om ömsesidigt erkännande och ömsesidigt förtroende, ska den med stöd av artikel 15.2 i rambeslutet begära att den utfärdande medlemsstatens rättsliga myndigheter utan dröjsmål lämnar nödvändiga kompletterande uppgifter för att kunna kontrollera huruvida avsaknaden av uppgift i den europeiska arresteringsordern om förekomsten av en nationell

arresteringsorder förklaras av antingen att det faktiskt inte finns en i förhållande till den europeiska arresteringsordern fristående nationell arresteringsorder eller att en sådan order finns men inte har omnämnts.

66 Om den rättsliga myndigheten med beaktande av de uppgifter som överlämnas med stöd av artikel 15.2 i rambeslutet och alla andra uppgifter som den förfogar över kommer fram till att den europeiska arresteringsordern, som ska grunda sig på en arresteringsorder i den mening som avses i artikel 8.1 c i rambeslutet, har utfärdats utan att en i förhållande till den europeiska arresteringsordern fristående nationell arresteringsorder har utfärdats, ska myndigheten inte verkställa den europeiska arresteringsordern på grund av att den inte uppfyller formkraven i artikel 8.1 i rambeslutet.

67 Det framgår av det ovan anförda att den andra frågan ska besvaras enligt följande. Artikel 8.1 c i rambeslutet ska tolkas på så sätt att när en europeisk arresteringsorder som grundar sig på förekomsten av en ”arresteringsorder” i den mening som avses i denna bestämmelse inte innehåller uppgift om förekomsten av en nationell arresteringsorder, ska den verkställande rättsliga myndigheten inte verkställa den europeiska arresteringsordern. Detta gäller under förutsättning att myndigheten med beaktande av de uppgifter som lämnats med stöd av artikel 15.2 i rambeslutet och alla andra uppgifter som den förfogar över konstaterar att den europeiska arresteringsordern inte är giltig på grund av att den har utfärdats utan att det faktiskt har utfärdats någon nationell arresteringsorder som är fristående i förhållande till den europeiska arresteringsordern.

Rättegångskostnader

68 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

1) **Artikel 8.1 c i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, i dess ändrade lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009, ska tolkas så, att begreppet ”arresteringsorder” i denna bestämmelse ska förstås som en nationell arresteringsorder som är fristående i förhållande till den europeiska arresteringsordern.**

2) **Artikel 8.1 c i rambeslut 2002/584, i dess lydelse enligt rambeslut 2009/299, ska tolkas på så sätt att när en europeisk arresteringsorder som grundar sig på förekomsten av en ”arresteringsorder” i den mening som avses i denna bestämmelse inte innehåller uppgift om förekomsten av en nationell arresteringsorder, ska den verkställande rättsliga myndigheten inte verkställa den europeiska arresteringsordern. Detta gäller under förutsättning att myndigheten med beaktande av de uppgifter som lämnats med stöd av artikel 15.2 i rambeslut 2002/584, i ändrad lydelse, och alla andra uppgifter som den förfogar över konstaterar att den europeiska arresteringsordern inte är giltig på grund av att den har utfärdats utan att det faktiskt har utfärdats någon nationell arresteringsorder som är fristående i förhållande till den europeiska arresteringsordern.**

Underskrifter